

ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοσόν μέτροντες χρόνον
έδρεβόμεν'σ'την γήν τών Παρθένων.

Καινούριος χρόνος ένδεκα χίλια κι' ένιακίσα,
έλο γιά τήν' Ανόρθωσι θά περνούν' ή γλώσσα.

Ίουλίου δευτέρα
πάει πιά κι' ή χολέρα.

Χίλια κι' έδωμόηφτα κι' εκατόν έπτά,
κι' γιά τόν' Αδέρωφ στέλλονται γραπτά.

Τών θρό Ξυλίνων βλακών γελοία γιά τόν' Αδέρωφ συνομιλία.

Π.—Γιατί χαζέυεις, Φασουλή, μονάχος' στ' άκρογάλι;
Φ.—Χαίρε, πατριδος άγνωστής' Ανόρθωσις μεγάλη η.
Τρίς χαιρέτε του Νευτικού κινουόρια μεγάλητα...
σκυμμένος κάτω' στο γαλιό
τήν θάλασσα παρακαλώ
νά φέρη τó καράβι μας, που' πήγε' σ'την' Αγγλία.

Κογγύλια, Περικλέτο μου, καμμά φορά συνάξω,
και φέρτον τέλοσ, φέρε τον, 'στι θάλασσα φωνάξω.
Π.—Ποιόν;
Φ.— Τόν' Αδέρωφ, μακαριά... κι' έχω χαρητήν έλπίδα
πως θάβληθ' σφος κι' άδελφής' στη θάλαξη τήν Πατρίδα.

Ευπνώ και μούπαν: έσπασε τó νέο μας καράβι,
έτσι καιρό τó πρόσμεναν έλευθερο, και σκιάβοι.
Ευπνώ και μούπαν: έπασε μέσ' στού Πημιούθ' τούς βράχους,
και μακαρίζω τούς Ρωμηούς τούς Σαλαμινομάχους

Βάλω Στόλους δοξασμένους και νικημάχους καλλινίκους,
που' στο' κάξο μας αυτό
λένε πως χωρίς λεφτό
νά μέσ' φτεζάξουν τó καράβι' σ' τών' Τζών-Μπουλλά τούς νεωσοί-
[κους.

Εύγε μας... ευών, ευοί...
ώ χαράς τρελλής' άντάρα,
που' γιά τήν έπισκευή
δέν θά δώσωμε πεντάρα.

Ποιός έπίστευε, κουτέ,
πως κι' ή φίλη μας' Αγγλία
τέτοιχα θάδειγνε ποτέ
'στο Ρωμαίτικο φιλία;

Δέν έπίστευα ποτέ μου και γιά' μέσ' θουσία τόση,
δέν έπίστευα, κουτάδι,
πως τó δέντυγο καράβι
τζάμπα θά τó διορθώση.

Τι χαρά μας, τί χαρά!..
δέν θά δώσωμε παζά.

Τζάμπα μας τó διορθώνουν' οι Τζών Μπουλλά οι παραλθεις,
πρώτα φίλοι του Λευτέρη,
κι' έλας ό ντουνηας συγγαίρει
τούς Ρωμηούς τούς τζάμπατζιδες.

Μέσ' στα' τύσα μας τά πλούτη
Ξαρκική χαρά και τούτη
νά μέσ' λέν' όρθά κορτά
πως δέν θέλουμε λεφτά.

Μακαρίζω τήν μητέρα,
τήν μεγάλη κανονέρα,
που' μεγάλας άνορθώσεις κάθε τόσο μαγειρεύει
κι' όλα τζάμπα τά γυρεύει.

Κι' άν τó κάθε της καράβι, Περικλέτο μου, 'στο μέλλον
συγκρουσθή μετά σκοπέλων,
τήν πλουσία κασιδιάρη
δέν τήν μέλει μήτε διαρα,
φθάνει γιά τας διορθώσεις νά της κάνουν τήν τιμή
νά μή θέλουν πληρωμή.

'Ελα σούψε ταπεινός
έμπροστά' σ'την' Αλδιόνα...
μέγ' αυτό τó γεγονός,
που' θά μείνη' σ'τόν αιώνα.

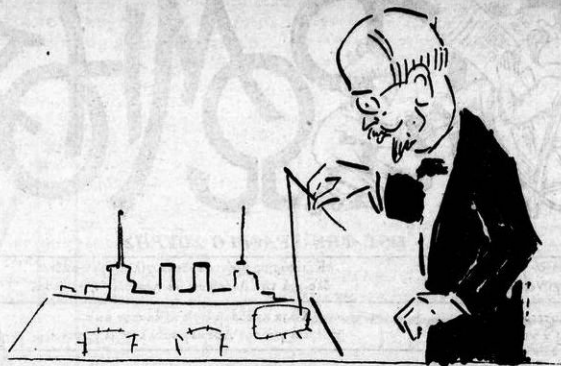
Π.—
'Από παντού γαλιό
φεγγολούθ'ν μεγάλοι...
άληθεις, Φασουλή,
μάς έφεξε και πάλι.

Φ.—
Φιλτάτη μας' Αγγλία,
τζάμπα διορθώσε το...
είχατε, Περικλέτο,
μάννας γιά μεγαλιέτα.

Π.—Τι τύχη που τήν έχομε... σκιρτάτε, πολιταί,
του καραβιού διορθωσις άνέξοδος ταίεται,
κι' ή Δύσις δια φλογερά
λαμπράς άντακαλάσσις
έξακοντζει' στα' νερά,
κι' από βυθους θλάσσοσι
παλτρούς πυρούς ή τρίακτα του Ποσειδάνουσ' έφαξει,
και μ' ένα φεγγολόμα τούς Πόντους κτεταίφαξει.

Φετοβολούν τά πέλχηχ' σ'την Τενδοθ' σ'την Σάλο,
και κάθε κίμα, που'ρχεται νά ξεπλωθ' σ'την άμια,

**Καπετάνιος, πο'χει γνώσι,
προσπαθεί νά τά μπαλώση.**

Μας φιδυρίζει μέσ' στ' αὐτιά: ζυπνήστε, ναυμάχοι,
κι' ἐπιτελεῖς τὸν πλοίαρχο τὸν ἔχουν στὸ στομάχι.

Μεγάλ' ἀνδραγαθήματα μὰς λένε προκίονια
θαλάσσης μεγαλεῖα,
κι' ἀδελφικὴ κυριαρχεῖ κι' ὁμόθυμος ὁμόνοια
μέσα σ' Ἐπιτελεῖα.

Δεσμός ἀγάπης ἄρρηκτος, βρέ Περικλῆ, συνέχει
τοῦ Στόλου τὰ στελέχη,
πνεῦμα μεγαλεπήβολον ἀδελφικῆς φιλίας,
καὶ δι' αὐτοῦ θαυματουργοῦν,
καὶ δι' αὐτοῦ μὰς ὀδηγοῦν
πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

Κανένας φθόνο μέσα του κι' ἔχθρα καμμὰ δὲν κρύβει,
μὲ πνεῦμ' ἀγάπης ὄρθ' καθεὶς,
κι' ἀγάπη μόνον ἀληθῆς
τῆς ἔχθρας τὸ δαιμόνιον κατὰ κρημνῶν συντρίβει.

Ἀγάπη κι' ἀφοσίωσις τελεία στὸ καθήκον
θριάμβους μὰς ὑπόσχονται πολέμων καλλινίκων.

Ἀγάπη διώχνει μόνον
μαύρα κακίας νέφη,
καὶ γλεμπτομάχη φθόνο,
ποῦ κόσμος καταστρέφει.

**Πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι
γὰ τὸν Ἀβέρωφ θρούλου.**

Καὶ μὰς γράφουν ἀπ' ἐκεῖ
πὸς ναυμάχοι μερικοί,
Περικλῆ συμπατριώτη,
ῥοστροσαν' στὸ φλογοπότι,
κι' ἔτσουγαρίζανε ποτήρια κι' ἄλλαξαν χαρὰς φιλία,
κι' εἶπανε καί' στοὺς Ἑγγιλέζους καὶ τοὺς φέρουν τὰ βιολιά.

Μὰ ν' ἔγω, βρέ Περικλέτο, τί χαρὰ πού τὴν ἐπῆρα
γὰ τῆς μάννας μὰς τὴν μοῖρα,
κι' εἶχα πόνον νὰ μεθύσω καὶ μὲ σὲ καὶ μοναχός μου
γὰ τοῦ καρκαβίου τὸ κάζο.

καί' στὰ πέρατα τοῦ κόσμου
διαρκῶς νὰ τὸ φωνάζω.

Τέτοια μὰς λένε σοβαρά,
ὡ κεφαλὴ ζευξέκα,
ποῦ νὰ τ' ἀκούσης μὰ φορὰ
καὶ νὰ γελάσης δέκα.

Μὰ μὴ πιστεύης τοῦτα
τάσεται τὰ μνημόματα,
καὶ δῶσε μὰ καὶ βούτα
μέσ' στὰ γαλάζια κύματα.

Καὶ σκούζε, κουβαρντὰ!
γεὰ σου, Πατρίε μητέρα,
ποῦ λέγεσαι δελφίνι,
κι' ἡ Δὲς' ἀπὸ κοντὰ
σὲ πέρνει νύκτα μέρα,
καὶ βῆμα δὲν σ' ἀρίνει.

Ἦχ' ὡ σὲ περιβάλλει
παιάνων καλλιμώλων,
ἕκανε κὺλο ποτὶ πάλιν
μέσ' στου Πλωμοῦ τὸν κόλπον.

Λύσου, τῆς γλώσσης κόμπε,
χαῖρε, θριάμβων γλάμπε,
φάρε, φανέ, καὶ λάμπε.

Νέα μεγαουργία,
καὶ σ' Ἀγγλων ναυπηγεῖα
σ' ἐπισκευάζουν τ' ἄμπε.

Χαῖρε, μπουμπουνομένη,
καρμποτακισμένη
σὲ πάντους εὐτυχία.

Καθήκοντος βωμῆ,
τύπε κι' ὑπογραμμέ
ἀρθάτου πειθαρχία.